

Народився 1 квітня 1948 р. у смт Більшівці Галицького району на Івано-Франківщині. Після закінчення у 1975 р. ІФНГу і отримання диплома з відзнакою був залишений на роботі в інституті, працював старшим інженером науково-дослідного сектору, асистентом кафедри електротехніки.

У 1981 р. був запрошений на роботу до Головукрнафтогазбуду — головного управління зі спорудження об'єктів нафтогазової галузі в Україні та інших регіонах колишнього СРСР. Обіймав інженерно-технічні та керівні посади в апараті головного управління та його підрозділах. Брав активну участь у спорудженні об'єктів системи МГ Середня Азія—Центр, транзитних газопроводів Уренгой—Помари—Ужгород, Ананьїв—Тирасполь—Ізмаїл, компресорних станцій та об'єктів соціально-культурного призначення.

У 1986–1987 рр. долучався до ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС.

У 1989–1991 рр. перебував у службовому відрядженні у Болгарії на спорудженні об'єктів із транспортування газу.

Упродовж 1991–1999 рр. Петро Іванович працював в інституті «Союзгазпроект» (із 1993 р. — ВАТ «Укргазпроект»), де обіймав посади заступника генерального директора з капітального будівництва, заступника голови правління. За проектами інституту побудовано десятки тисяч кілометрів магістральних газопроводів та відгалужень від них як у республіках СРСР, так і у країнах Африки й Азії, десятки компресорних та газонаповнювальних станцій, ПСГ тощо.

Петро Іванович займався створенням структур спільного українсько-російського підприємства «Укрсибнафтогазохолдинг», яке здійснювало капітальний ремонт та буріння нафтогазових свердловин на родовищах Тюменської області зусиллями українських спеціалізованих підрозділів. Був директором представництва холдингу в Україні.

Белей Петро Іванович

Гірничий
інженер-енергетик,
фахівець у галузі
транспортування газу,
управлінець

З 1997 р. є членом правління міжнародної компанії АТ «Газтранзит», створеної для збільшення обсягів транспортування російського природного газу до країн Балканського регіону і Туреччини. Протягом 1999–2005 рр. він входив до Міжвідомчого координаційного центру з питань диверсифікації джерел постачання нафти та природного газу в Україну при віце-прем'єр-міністрі України.

Він — член-кореспондент Академії будівництва України.

П. І. Белей займає активну громадянську позицію. Він — один із засновників Київської міської організації товариства «Меморіал» ім. В. С. Стуса, заступник голови товариства. Брав участь у створенні меморіальних комплексів «Дем'янів Лаз» у Івано-Франківську та «Биківнянські могили» під Києвом.

Нагороджений орденами «За заслуги» III ст., Данила Галицького, відзнаками Кабінету Міністрів України, Держкомнафтогазу та Держкомнафтогазпрому, Мінпаливенерго України, НАК «Нафтогаз України» I–III ст. Йому присвоєні звання «Заслужений будівельник України», «Почесний енергетик України».

Народився 10 квітня 1930 р. у м. Пантелеймонівка Донецької області. Протягом 1948–1953 рр. навчався в ЛПІ, а впродовж 1953–1956 рр. — в аспірантурі Інституту нафти АН СРСР. У 1958 р. захистив кандидатську дисертацію.

У 1956–1959 рр. О. І. Бережний брав активну участь в організації Татарського науково-дослідного нафтового інституту (м. Бугульма), де створив та очолив лабораторію промивних рідин і тампонажних робіт. Зробив внесок в освоєння технології швидкісної проводки свердловин безглинистим буровим розчином зі збереженням їх подальшої продуктивності, який був узагальнений у монографії «Промивні рідини та цементні розчини для буріння свердловин (із досвіду буріння в Татарському економічному районі)».

Протягом 1959–1985 рр. Олександр Іванович працював в УкрНДІгазі (м. Харків), де заснував буровий напрямок, до 1966 р. очолюючи лабораторію буріння, а потім — лабораторію кріплення свердловин. У 1963 р. світ побачила важлива для газової промисловості монографія «Дегазація промивних розчинів у бурінні», видана у співавторстві з М. І. Дьогтевим.

Виявлення та дослідження у 1966–1968 рр. феномену системи «цементний розчин—умищувальне середовище (посудина)» стало теоретичною базою для опрацювання нових ефективних тампонажних розчинів — цементно-кальцитових, вугільних, перлітових, — та магнітної обробки їх компонентів. Бурове відділення УкрНДІгазу, яким керував учений, розробило наукові основи кріплення свердловин спочатку на ГКР та ПСГ, а згодом і на нафтогазових родовищах. Широко розповсюдженим став запропонований О. І. Бережним спосіб відновлення герметичності експлуатаційних обсадних колон свердловин із застосуванням розчинів високомолекулярних сполук, зокрема технологічних композицій з відходів целюлозно-паперових комбінатів.

Бережний Олександр Іванович

Кандидат технічних наук,
академік УНГА, фахівець у галузі
буріння та кріплення нафтових і
газових свердловин

Під час роботи в УкрНДІгазі він також обіймав посади заступника голови секції кріплення в галузевій раді з буріння Мінгазпрому, головного наукового керівника робіт із підвищення ефективності кріплення та герметизації свердловин.

Протягом 1985–1994 рр. Олександр Іванович був завідувачем відділу буріння і кріплення глибоких розвідувальних свердловин Архангельської філії ВНДІНГРІ Мінгео СРСР. Для жорстких вимог збереження навколишньої північної природи він розробив спосіб поетапного цементування обсадних колон, що дає змогу здійснювати захоронення відпрацьованих технологічних рідин у глибокозалягаючі високопроникні горизонти.

До наукового доробку вченого входить чотири монографії, 48 винаходів та понад 350 різних праць — статей, доповідей, стандартів. Нагороджений медалями «За доблесну працю», «За трудову доблесть». Йому присвоєні почесні звання «Відмінник газової промисловості», «Винахідник СРСР», «Кращий винахідник Мінгазпрому».